



Keramikkperlene

Bodil Sangill

Lunde forlag

Art.nr. 101143

Innbundet

176 sider

Vanlig pris kr 298,-

Medlemspris kr 260,-

Avbestillingsfrist 21.09

Bokutsendelse: uke 39–40



FORFATTEREN

Bodil Sangill (f. 1951)

- Dansk.
- Utdannet førskolelærer, er i dag forfatter på heltid.
- Gift og har to sønner.
- Har skrevet en rekke barne- bøger og noveller for voksne.

Det som virkelig betyr noe

Bodil Sangill utga sin første bok på danske Lohse forlag i 1978, og har en stor produksjon å vise til. Bodil er utdannet førskolelærer, og har lang erfaring fra arbeid med barn både i yrkessammenheng og frivillig arbeid. Siden 2004 har hun vært forfatter på heltid.



Bodil forklarer forbindelsen mellom yrkesbakgrunn og forfattervirksomhet slik:

«Selv om jeg alltid har vært glad i å skrive, var det en gruppe barnehagebarn som ble den direkte årsaken til at jeg begynte å skrive litteratur. Som førskolelærer var det en del av jobben min å lese høyt for barna, og da fikk jeg raskt kjennskap til hvilke bøker som fanget interessen deres. Men jeg oppdaget også at det var opplagte temaer som det den gang ikke fantes noe litteratur om. Derfor forsøkte jeg selv. Jeg skrev, leste opp og skrev igjen. Aldri har jeg fått så åpenhjertig respons som den jeg fikk av tre- til seksåringene. Senere har barn i alle aldre, med hver sin sjarmerende måte å betrakte livet på, vært inspirerende i skrivearbeidet mitt.

Ikke langt fra barndomshjemmet mitt ligger Børglum klostergård. Her tilbrakte jeg mye fritid sammen med venninnene mine da jeg var liten. Vi observerte fugler, dyr og planter året rundt. Denne naturgleden har fulgt meg siden. Som voksen har ferieturen med egen familie ofte gått til skogene i Sverige og fjellene i Norge.

I romanen *Keramikkperlene* er det lille Julie som inspirerer mormor til å skrive. Julie finner en liten, unnselig eske med keramikkperler som hun redder fra å bli kassert i siste øyeblikk. Sammen med mormor, Bente, undersøker hun de unike keramikkperlene, én for én, og Bente opplever at hver perle i esken setter tanker i gang om mennesker som har betydd noe helt spesielt.

I sin permisjon fra lærergjerningen skriver Bente på en erindringsbok til Julie, slik at hun kan lære sin døde mor og kvinnene i slekten å kjenne.

«Keramikkperlene er mer enn en krønike. Det er en vidunderlig bok som gir øye for de tingene i livet som virkelig betyr noe: de små tingene, naturen og det menneskelige nærvær.

Bodil Sangill har gjort det igjen: Hun skriver, slik at man som bokens hovedperson stopper opp, kjenner etter og kanskje ser nye veier ...»

(Elisabeth Wagner Olsen, lærer og organist, Danmark)

Utdrag fra *Keramikkperlene*

Jeg husker den siste dagen vi hadde sammen som om det var i går. Jeg husker det ikke bare på den måten at det er en dag jeg aldri vil glemme. Nei, jeg husker alt du sa og gjorde, ned til minste detalj. Den dagen er som en filmsekvens jeg har sett om og om igjen.

Når jeg tenker etter, er det knapt andre dager i livet mitt jeg husker så godt. Det måtte da være det døgnet da jeg fødte moren din. Men nei – jeg tror ikke jeg kan komme på en eneste dag i livet mitt som kan sammenliknes med den siste dagen vi to hadde sammen. Alt du sa og gjorde, har levd i tankene mine siden. Ikke minst det du gjorde helt til slutt.

Faktisk har ordet *åpenbaring* falt meg inn flere ganger. Kanskje det også er forklaringen på at jeg nå nesten føler meg tvunget til å skrive til deg. Eller i hvert fall føler at jeg bør gjøre det.

Og la meg bare si det med en gang: Det var en svært følelsesladet dag. Jeg satt og slåss med en klump i halsen, og gjorde alt for at du ikke skulle oppdage hvor rørt jeg var. Du derimot, smilte og lo og snakket for harde livet, sånn som du alltid har gjort.

Enten var du for opptatt til helt å tenke over hva det ville si å være sammen for siste gang. Eller så hadde faren din latt være å forberede deg på det. Jeg – ja, skulle jeg gjort det minste lille forsøk på å få deg til å forstå det, ville jeg ha brutt sammen i gråt. Jeg ønsket bare at den siste dagen vi fikk sammen, skulle bli en lys og god dag. I alle fall for deg. Det

ble den også, og langt mer enn det.

Du visste godt at du skulle flytte. Og at faren din ville gifte seg med Ida-mamma, som du hadde begynt å kalle henne.

På mandag skal meg og pappa og Ida-mamma dra med fly til USA, sa du i nøyaktig samme tonefall som om det hadde handlet om en tur på sirkus inne i Nylandskjøbing. Du sa det med en trygghet i stemmen som fortalte at alt hva faren din sa og bestemte, naturligvis var bra.

Sånn skal det være, tenkte jeg, mens klumpen i halsen vokste.

Den dag i dag er jeg heller ikke i tvil om at beslutningen han tok var både gjennomtenkt og riktig. Da han møtte Ida, vendte livet tilbake for faren din. Og det var ikke et sekund for tidlig. Hadde det ikke vært for Ida, er jeg redd faren din fortsatt hadde gått i sørgeklær og sirklet rundt din mors gravsted resten av sine dager. Jo, Ida var et lykkelig bekjentskap for dere begge, men at dere også skulle flytte, og det helt til USA, var jeg ikke forberedt på.

Den dagen jeg fikk vite det, sørget jeg nesten like mye som da moren din døde.

Jeg visste jo, at jeg nesten helt sikkert aldri ville få se deg vokse opp, bli seks, syv, åtte år ...

Det jeg sørget over, var hvordan jeg kom til å gå glipp av alle utviklingstrinnene i barndommen din. Og så jeg som liker så godt å se barn utvikle seg. Jeg, som av erfaring vet at de forskjellige trinnene i et barns utvikling

aldri gjentar seg. Hvor ofte har jeg ikke sett denne forvandlingen fra første klasse og oppover. Hvor ofte har jeg ikke tenkt: Bare nå foreldrene klarer å se og ta innover seg hvordan barna deres er, sånn som de er akkurat nå. Åpne øynene, kjære foreldre, tenkte jeg da. Sett ned farten og vær sammen med barna deres, istedenfor hele tiden å mase på dem og tenke på fremtiden deres. Barn er da ikke bare underveis for å bli noe. De er noe.

Året etter at du, faren din og Ida-mamma hadde reist, og det for alvor hadde begynt å gå opp for meg at jeg aldri kom til å se deg igjen, fikk jeg ideen om å plassere deg i skolens førskoleklasse. I fantasien, altså.

Om morgenen når jeg kryset skolegården på vei mot lærerværelset, kastet jeg alltid et stjålent blick inn gjennom de store vinduene til førskoleklassen.

Der inne sitter min Julie, tenkte jeg. Det er hun med det lyse, krøllete håret.